

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστόν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν ὅττην γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξαμένο,
ποῦ μὲ μάντις εὐοίωνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμέν

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ὅσ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Σεπτεμβρίου δεκαενέα,
καὶ ἐπιστρατείας ντράβαλα νέα.

Χίλια τρακόσα πενήνταένα,
καὶ τὰ σπαθιά μας ἀκονισμένα.

Ἐπιστρατείας δράματα καὶ φούρζαις καὶ τρεχάματα.

Α'.

Φ.—

Καὶ ὅτ' χρόνιασμα, ζευζέκη,
πάλι πέρασ' ἀπ' ἐκεῖ,
ποῦ πρωτῶδα τὸ τουφέκι
καὶ τῶν νέων τὸ χακί.

Μὲ τὸ χρόνιασμα καὶ πάλι
νέα κινήσεις καὶ ἔδω,
καὶ σηκόνω τὸ κεφάλι
καὶ θουρίους τραγουδῶ.

Φοβεροὺς ἀκούω κτύπους,
ἐπιτάσσουν γαῦρους ἵππους,
αὐτοκίνητα καὶ κάρρα,
ποῦχουν μέσα μούστων μπότσαις,
ἐπιτάσσουν καὶ καρότσαις
καὶ ἡμιόνους, φίλη κάρρα.

Ἐπιτάσσονται καὶ σπήτια, φίλτατέ μου συμπολίτη,
καὶ εἶνε φόβος μήπως βγῇς
μὲ τὴν πούλια τῆς αὐγῆς
καὶ ἀπὸ τὸ δικό σου σπήτι.

Ἐπειτ' ἀπὸ δύο χρόνους,
ὅπου ρέψαμε μὲ πόνους
καὶ ἀτελείωτον ἀγῶνα.

Ἐπιτάσσουν πάλι κτήνη,
καὶ τὸ φλογερὸ Καμίνι
τὸ ξανακυτῶ Στρατῶνα.

Ραπατάου ραπατοῦ,
τὰ ταμποῦρλα τοῦ Στρατοῦ
ξαναφέρνουν συγκινήσεις.

Μὲ φωνὴν διαπασῶν
ὅτ' ἀτεμένη τῶν Μουσῶν
ξανακάνω προσφωνήσεις.

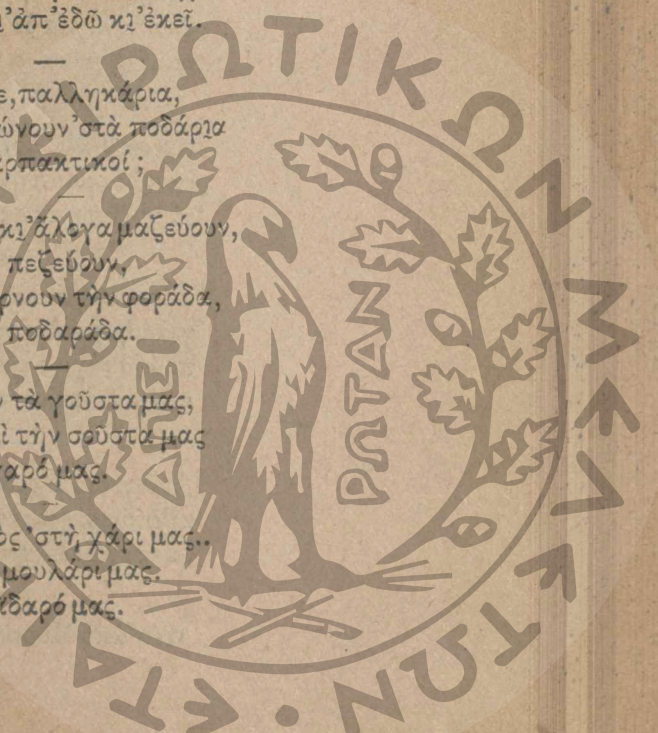
Ἐσθερκόνομαι, κολλήγα,
καὶ μὲ τῶν Φερῶν τὸν Ρήγα
σκούζω καὶ ἀπ' ἔδω καὶ ἐκεῖ.

Ἔως πότε, παλληκάρια,
θὰ μᾶς ληῶνουν ὅτ' ἀποδάρια
γείτονες ἀρπακτικοί;

Βγῆκαν χωροφύλακες καὶ ἄλλα μαζεῦουν,
ἵππασίας κύριοι σήμερα πεζεύουν,
πέρνουν τὸν κέλητα, πέρνουν τὴν φοράδα,
τώρα πάνε τᾶλογα, τώρα ποδαράδα.

Χάλασαν τὰ γούστα μας,
πῆραν καὶ τὴν σαῦστα μας
καὶ τὸ μέγαρό μας.

Πάλι ποῖς ὅτ' ἡ χάρι μας,
πῆραν τὸ μουλάρι μας,
καὶ τὸν γαϊδάρό μας.

Ἀλογάκια μ'
μουλαράκια μ',
γαϊδουράκια μ',
καροταίτσαις μ',
καὶ σουστίτσαις μ',
ὅλα πάνε πάνε πᾶν,
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ σκορπᾶν.

Πέρνουν καὶ τοὺς φούρνους μας, ποῦθαζαν καρβέλια,
χὰ χὰ χὰ τί γέλοια!...
πέρνουνε τοὺς φούρνους μας, τὰ φουρνόξυλά μας,
μὰ καὶ τὰ μισὰ μὰς.

B.

Π.— Πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης
νέος σάλος κατ' αὐτάς...
μουλαράκι ποῦ πηγαίνει;
ποῦ πηγαίνω μὴ ῥωτᾶς.

Τοῦ Στρατοῦ σημαίνει διάννα,
καὶ μιὰ κόρη δόρυ πάλλει
σὺν καὶ πρὶν πολεμικῶ.

Μὴ μὲ κλαῖς, καὶμένη μάννα,
σὺν ἀκούσης τώρα πάλι
πῶς μὲ πῆραν τακτικό.

Διάννα τοῦ Στρατοῦ σημαίνει,
ξανακοῦνε τὰ βουνὰ
σάλπιγγα πολεμική.

Σήκω, μάννα μου καὶμένη,
σήκω νὰ μὲ δῇς ξανά
φανταράκι μὲ χακί.

Πάψε πιά, μὴν κλαῖς, μαννόδλα,
ἔλα πάλι μιὰ δαφνοῦλα
καὶ γιὰ μένα νὰ κρατῇς.

Δίχως θλίφι στὴν ψυχὴ σου
ξαναδός μου τὴν εὐχὴ σου
νὰ γυρίσω νικητής.

Τέτοια κι' ἄλλα κελαῖδεῖ
γιὰ τὴν μάννα τὸ παιδί,
ποῦ ξανάγινε φαντάρος,
κι' ἡ μαννοῦλα πέρνει θάρρος,

Διάννα τοῦ Στρατοῦ σημαίνει,
κι' ὁ πυρρῆχος χορὸς
ξαναρχίζει λιγερὸς.

Μέσ' ἀπὸ Μουσῶν τεμένη

Ἀμαζῶν γοργὴ πετᾶ
κι' ὅπλων δόξαν χαιρετᾶ.

Μὲ πτερόποδας ἐπλίτας
καὶ μ' εὐέλπιδας πολίτας
πάλι πλημμυροῦν οἱ δρόμοι.

Καὶ σκιρτοῦν ψυχαῖς ἀλκῆς,
παλληκάρια τοῦ Κιλκίς,
ποῦναι πληγωμέν' ἀκόμη.

Τραγωδία τώρα κι' ἄλλη,
σφιξιμο' στὴν ἀγκαλιά,
εὐχαῖς, δάκρυα, φιλιὰ.

Τί θεάματα καὶ πάλι,
ποῦ τὰ στήθη μας φουσκόνουν
καὶ τὰ μάτια μας βουρκώνουν.

Γ.

Φ.— Κάθε δόλιος Ἰούδας
πονηρὰ βυσσοδομεῖ,
καὶ τὸ στόμα τῆς Ἀρκούδας
ἀφροὺς λύσσης ἐξεμεῖ.

Βούλγαρος ἀγαπημένος
μὲ τῆς Πύλης τὸ Ντιβάνι,
Ραδοσλάδωφ φρενιασμένος
ἄλλα λέει κι' ἄλλα κάνει.

Ἀνορθώνεται μὲ κρότον,
καὶ μεγάλας κατακτήσεις
θέλει πρὸς Βορρᾶν, πρὸς Νότον,
πρὸς Ἀνατολὰς καὶ Δύσεις.

Κι' ὅσοι πάλιν ἀπὸ Νότον ἀπειλοῦνται σὺν καὶ πρῶτα,
ξανακάνουν τοὺς Βουλγάρους,
τοὺς γενναίους Γοσποδάροους,
νὰ γυρίσουνε τὰ νῶτα.

Καὶ καθένas Ἀρκουδιάρης τῆς Ἀρκούδας τῆς ἀπλήστης
ἄς τὸ μάθη κι' ἄς τὸ ξέρη:
λαγὸς ἔτριβε τὴν φτέρη
γιὰ κακὸ τῆς κεφαλῆς του.

Ἀρκουδάκι πειναλέο,
ποῦ παραληρεῖς πολλὰ,
τῶπα καὶ τὸ ξαναλέω
πῶς δὲν στέκεσαι καλὰ.

Ἀρκουδίτσα ζηλεμένη,
πρώτη στὴ διπλωματία,
ὅπου στρέφεσαι παντοῦ.

Ἐστὸν Βούλγαρον τὸν νῦν τιμον ἐκ φύσεως
πρὸς ἐνδεῖξιν φιλείας κι' ἐκτιμήσεως.

Νέα δόξα σὲ προσμένει,
καὶ γιὰ τὴν ἐπιστρατεία
ἴσως πῆς· γι' αὐτὴν ὀλντοῦ.

Ξαναδλέπω μαῦρο φίδι
νὰ ξεκουλουριάζεται,
καὶ τὸ δόλιο μας σκαφίδι
πάλι ν' ἀνταριάζεται.

Κι' ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς τοὺς χρόνους
Βούλγαροι καὶ Τουρκαλάδες
συχνοεγάζανε μπελάδες
στοὺς δικούς μας τοὺς προγόνους.

Κι' ἀπ' ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια
Βουλγαρίαις καὶ Τουρκίαις
μᾶς ἐνόμιζαν κωθώνια
καὶ μᾶς ἔδιναν σθερνιαῖς.

Γύρω μας μονάχα μῦμοι
κάθε πόθου καὶ σκοποῦ,
χλευασμοὶ κατορθωμάτων.

Καὶ στὴν ὄψιν μας ἀκόμη
ἔρρισκες ἔχνη ποῦ καὶ ποῦ
ἐπαισχύντων ραπισμάτων.

Κάθε τόσο μία νότα,
κι' ὅλο διαμαρτυρίαις
σὲ Τουρκίαις καὶ Βουλγαρίαις.

Μὰ τὰ χάλια μας τὰ πρῶτα
σήμερα λησμονησέτα,
κι' ἄστα καὶ φασκέλωσέ τα.

Τώρα ξέχνα τοὺς κολάφους,
καὶ μὲ δάφναις στοὺς κροτάφους
τρέχα νάθρῃς Στρατηλάτη.

Σήκω, βλάκα μὲ πατέντα,
σκοῦντα, σπρώχνε, τσίμπα, κέντα,
καὶ τὸν κόσμον οἱ στρηλάτει.

Σήκω πλήθη νὰ κινήσῃς,
σήκω φύσις ἀδρανῆς,
ὑπαρεῖς νωθρὰ καὶ ψόφια.

Νὺν ἀνάρριψε τὸν κῆδον
κι' ὅλο κράζε μετ' ἐρήδων:
καὶ στὴ Σόφια, καὶ στὴ Σόφια.

Ἐπιστράτευσις καὶ πάλι,
Περικλέτο, γενική,
κοσμογάλαξιά καὶ τώρα.

Τὸ φθινόπωρον προβάλλει,
φθίνει κάθε γευστική
καὶ καλλίχυμος ὀπώρα.

Τί χαράς, τί πανηγύρια!...
τόκα πάλι τὰ ποτήρια,
καὶ βαρεῖτε τὰ λαγούτα.

Δράσις νέας ἐποχῆς,
 πάλι τοῦκα κι' ἀπ' ἀρχῆς,
 ὦχ! ἀδέλφια, τείναι τοῦτα.

Ὅσο μὲ τὸν Ἀρκουδιάρη
 γειτονεύομε, παιδιά,
 δὲν θά' δοῦμ' ἐλῆῃς κλαδιά.

Κι' ὀλοένα' στὸ ποδάρι
 θάμαστε μ' ἄρματωσιαῖς
 καὶ πολέμου φορεσιαῖς.

Π. —

Θερίᾳ λυσοῦν ἀνήμερα,
 κι' ἐγὼ παράφρων σήμερα
 μ' ὄλον τὸν κόσμον τάβαλα.

Ἄς γίνωμε Τυρταῖοι
 κι' ἐμεῖς οἱ τελευταῖοι,
 τὰ δῆδ παληοσαράβαλα.

Κυττάζω κίνησι πολλῇ
 'στὸ Σύνταγμα, δρὲ Φασουλῇ,
 καὶ κάτω' στὰ Χαντεῖα.

Τρέχει νεότης γόησσα,
 καὶ παρευθὺς ἐννόησα
 πῶς εἶν' ἐπιστρατεῖα.

Ἄκουσε πάλι τράμ τράμ τράμ,
 βλέπε τρεχάματα χακί,
 ὅφεις σὰν πρὶν πολεμική,

Ὅλιγοστεύουν καὶ τὰ Τράμ,
 κι' ἔτσ' ἡ συγκοινωνία
 γίνεται πρὶν σπανία.

Πίνετε μπύραις καὶ κρασιά,
 ὁμόσχος σήμερα πολὺς,
 κι' ἐδῶ στερλίναις κόψετε.

Γιὰ τόση κοσμοχαλασιά
 ὁ Πρῶστος τῆς Ἀνατολῆς
 χίλιας φοραῖς ἄς ὀφεται.

**Τὰ νέα τὰ συμβάντα
 σπουδαῖα κατὰ πάντα.**

Μέσα' στὰ σκότῃ τῶν νυκτῶν
 κι' ἐγὼ τὸν Ἄρην τὸν φρικτὸν
 τὸν εἶδα, τὸν ἐώρακα.

Κι' ἐδῶ μὲ πάθος καὶ χολή
 ἐσυζητούσανε πολλοὶ
 καὶ βγάζανε τὸν κόρακα.

Μεγάλῃ κι' ἀπερίγραπτος' στὸν κόσμον ἀγωνία,
 σκιαῖς ἐνεφανίζοντο μὲ μοῦτρο μελαψό,
 καὶ πάλιν ἐπροσμένετο νέα διαφωνία,
 κι' ἐγύρισε κι' ὁ Γούναρης ἀπὸ τὴν Αἰδηψό.

Μυστηριώδεις ἤκουες ὁμίλων ὁμιλίας
 κι' ὁ Βενιζέλος ἔφθασε ταχὺς ἐκ Δεκελείας,
 ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα πρὸς φίλους ἐρωτῶντας
 καὶ μήτε τὸ μειδιάμα δὲν εἶχε τῆς Τζοκόντας.
 Ἐφαίνετο μὲ κατηφὲς καὶ σκυθρωπάζον ὕψος
 κι' αἰνιγματώδης ἦτο Σφίγξ καὶ πρόβλημα καὶ γρίφος.

Κι' ἐνῶ ῥωτούσανε πολλοὶ κι' ἔτρεχαν ἄνω κάτω
 ὁμοφωνίας ἔξαφνα σαλπίζεται μαντάτο.
 Ὡ ξεῖν ἀγγέλλειν σὲ τρανῶν τσοπάνηδων ἄρνια
 πῶς δὲν ὑπάρχει δυστυχῶς καμμιὰ διαφωνία.

Κι' ὁ Γούναρης σὰν τᾶκουσε πολὺ τοῦ 'κακοφάνη
 καὶ 'στὸ Τουρίστ περιλῦπος ἐμάζεψε τὴν στάνη,
 κι' ἔτσι' στοὺς Ἐθνικόφρονας ὠμίλησε μὲ τόνον,
 μ' εὐφράδειαν καὶ πόνον:

Φεσάδες Ἐθνικόφρονες καὶ προσφιλεῖς Ἑβραῖοι,
 ἐνῶ περιμένα κι' ἐγὼ κι' ἄλλοι τσοπαναρέοι,
 πῶς ὁ Λευτέρης τώρα πιά πρὸς χάριν μας θὰ πῆσῃ
 καὶ 'στὸ Ντιδάνι θὰ στρωθῇ τῶν Μπέηδων τὸ φέσι,
 μᾶς ξαναβρῆκε ξαφνικὸ καὶ συμφορὰ μεγάλῃ,
 κι' ὁ Κρητικὸς ἀνέλπιστα δὲν παραιτήθη πάλι.

Κλάψατε, φίλοι Μείζονες, ἄρνιά μου φεσοφόρα,
 καὶ τρίχα τρίχα θγάλετε τὰ σεβαστά σας γένεια,
 Ντοβλέτι περιμένατε, μὰ παρ' ἐλπίδα τώρα
 τρώτε τὴν πτήτα τοῦ Σπανοῦ, ποῦναι κολοκυθένια.

Ἀγαπητοὶ μου Μπέηδες κι' Ἑβραῖοι προσφιλεῖς,
 δὲν ξέρετε πῶς μ' ἔσκασε τὸ κόλπο τοῦ Λευτέρη,
 κρῖμα ποῦ τόσα πρόσμενε κι' ἡ Μείζων τῆς Βουλῆς,
 κι' εἶχα καὶ τὸν κατὰ λόγο τῶν Ὑπουργῶν 'στὸ χέρι.

Ἐκεῖνος, ποῦ χαμογελαῖ γλυκὰ σὰν τὴν Τζοκόντα,
 δὲν ἄφησε νάφυωθῶν τῆς Μείζονος τὰ φόντα.
 Χαῖρε λοιπόν, ἀναφωνῶ μὲ φίλους συμπολίτας,
 χλοάζον ἄντρον τῆς Ἀρχῆς καὶ νόμφη Καλυψώ,
 ἀφίνω γιὰ στοὺς Μπέηδες καὶ 'στοὺς Ἰσραηλίτας,
 κι' ὑπὲρ Πατρίδος τὴν φωνὴν διάτορον ὕψω.